poismehhel wähhemat murret ollewad. Ommeti nüüd tulli teine nou: Eest ta näggi Kadrit, ja kummagi südda tundis teise kutsmist. Siiski ei wibind Kadri senna jämata, waid läks pea jälle koio.

Agga et kül Jaan sedda murretsema jäi, et Kadri ni ussinaste ärralainud, wottis ta siiski mõttelda: kas ta ka ni wagga peaks ollema kui ta pealt näitis, sest mitto assi kulla karwa, ja küsis omma issa õe, Sare Jürri naese käest, mis head ehk alwa ta temmast piddi teädma? Ja se ütles: „ei sedda last woi ük ki laita; mind ta römustab ni mitto kord kui tulleb, sest temma meel juhhatab ka minno laste meelt" — Need sannad wausid Jani südddame pohja.

Jubba talw orras laenetas ja rohhi kateis keu kohhad, et kannapoeg ja kannagi kulli eest warjo said. Jubba õitses toinitas ja pihlakas, ja keik suggu lilled teggid heina- ja karja-maad kenaks. Igga lehtpu andis warjo, ja keik metsad helliseside linnude healteest — Siis tulli jälle Jaan ühhe laupäwa-õhto willoga, kui öpik hüdis, omma issa õdde waatma. Ja kui ta senna küllase sai, näggi ta Kadrit, wet kaewust wotwad, ning ütles mõdaminnes temmale, tedda terretades: "anna jua tekäiale." Ja Kadri andis sedda temmale omma puhta kappaga. "Ei ma sedda kele kastet ellades ei unnusta!" hüdis Jaan, kappa taggasi andes. Ja Kadri loi silmad mahha, ütteldes: „ärra pilka alwa an-net;" winnas wet peäle ja läts koio. Agga senna perrese, kus ta Janit teädis ollewad, ta ei lainud mitte. Eest ta arwas: „kui temma südda nenda minno pole weab, kui minno südda temma pole, siis otsib temma mind, ja se tüdruk ei maksa middagi, kes jookseb mehhe wasto.

Jubba heina-loog pandi sa-usse ja rukki põllud juitsesid. Jubba masikas olli walmis, ja kaarlad jäid maggusaks ja poesa-marri hakkas punnama, ning päike teik taewa-

Eesti Rahwa Kalender 1814, lk. 17